

tulleb, kui sest agaa kulete. — Keik need Jummalale nuhtlused, mis ma sin nimmetasin, ei olle siis teile sattund, nenda kui teie isse tunnistate?

Kõllakubjas. Suur kitus Jummalale! Kõllap se tõssi on!

Josep. Waatke, weinad! eks ei olle se siis mitte suur pat, kui teie sedda süüd Jummalale peäle lükkate et teie waesed ollete: kui Jummal teid ommete keige sure nuhtluste eest tännini on kaitsnud! Temma, se hea taewa isä, lasseb omma päikest paista ommal ajal, ja annab wihma tullojal ajal, ja kossutab keik ma-wiljad ja romustab keige ellajatte süddant: ja meie, temma moistlikkud lomad, peaksimme temma ülle nurrisema ja süüd temma peäle tõstma! — Oh sion! kallis taewane isä, aäna meile ikka üht tännatlikko süddant: ja aäna meie andeks keik meie pat-

pattud ja rummalusse eksitussed, Jeesusse Kristusse pärrast, amen!

Kui Josep need miimsed palwe-sannad wakis, siis olli ta jalla peäle astunud, kühbara peast mahhawotnud, ja ommad käd taewa pole sirrutand: ja pissarad tousid temma silmi. Keik need teised mehhed, kui nemmad sedda näggid, läks se nende süddamest läbbi, nemmad ei teädnud issegi kuida neile olli sündinud, tombasid mütsid peast mahha, ja õhkasid raskest süddamest: sest nende süddame tundminne andis neile sedda tunnistust, et nemmad selle patto süallused ollid. Übbel ürrikessel ajal olli suur waike selle rahwa hurgas, et ükski ei julgend süüd lahti tehha, otsego olleks äkskitsest üks mürristamine selae taewa al olnud kuulda. — Pärrast sedda assus Josep jälle omma kaäno otsa, ja allutas west omma jutto sel wiisil.

Josep. Ma nään, et iggaüks teist tun-